

Corbynova zeď, jářku!

Autor: Morgoth Penguin

Osobně sice dávám před tímto levičáckým příspěvkem do žánru „vyobrazení kliky globalistických a bankéřských pletichářů“ přednost počinům krajně pravicových nacionalistů, protože mi levicová propaganda přijde v porovnání s „našimi“ výtvary příliš krotká a nedostatečně naléhavá, ale co naplat, Jeremymu Corbynovi se líbilo tohle a panenka svatá – jaká poušť!

Je jasné, že se jedná o otázku základních lidských práv, protože jakákoliv kresba, karikatura nebo umělecké ztvárnění maligní internacionalistické kliky, která tyje z krve a potu lidstva, je pošlapáním lidských práv Židů – z nějakého důvodu totiž v této klice vidí sami sebe.

Matthew D’Ancona není jediný židovský novinář z *The Guardian*, odhodlaný poukázat na nelidskost spojování Židů s nástěnnou malbou – karikaturou. I Hadley Freemanová toho už má po krk – „čeho je moc, toho je příliš!“ je ostatně jejich bojovým pokřikem. A tak Hadley na stránkách *The Guardian* kvílí:

Mohla jsem se vzteknout, když jsem celý víkend sledovala jeho stoupence – zástupce veřejnosti, novináře, které jsem kdysi uznávala, různé poslance parlamentu – jak umíněně dokazují, že je to celé nesmysl, pomluva a sionistické

spiknutí s cílem zničit neomylného Jeremyho. Jak se Židům prohnane daří snovat spiknutí proti Corbynovi tím, že jej mazaně přimějí postavit se za antisemity, aniž by se o tom dozvěděl, se asi nikdy nepodaří vysvětlit. Řekněme si ale něco na rovinu: pokud se někdo skutečně něčeho dopustil, není zpravodajství o tomto činu „pomluvou“, ale „zpravodajstvím“. A podsouvat Židům vždy nějaký postranní motiv, dokonce i v případě reakce na antisemitismus, nejspíš nebude nejlepším způsobem, jak vyvrátit nařčení z antisemitismu.

Hadley sice nikde nevysvětluje, proč jsou Židé tolik dotčeni malůvkou internacionalistických bankéřů, kteří s požitkem tyjí z lidského utrpení, ale ptát se raději nebudeme, protože i to byl nejspíš byl antisemitský zločin z nenávisti.

Zřejmě aby rozptýlili antisemitské pomluvy o nadměrném vlivu Židů na politiku, finance i média se stovky předních politiků i novinářů okamžitě vydaly na sociální sítě, do médií a dokonce i ulic s jediným cílem: odsoudit šest let starý Corbynův pochvalný soud o mizerně namalované nástěnné malbě.

Na celé epizodce mě nezaujala ani tak židovská reakce, ostatně naprosto předvídatelná, jako spíš nechutné patolízalství gójské liberální třídy. Owen Jones je známý svou zálibou v pokročilém „cuckingu“, ale jeho tweety byly směšné velikášské dokonce i podle jeho měřítek:

Tisíc anglických děvčat se může stát obětmi náboženské bigotnosti, útlaku a toho nejhoršího zneužívání a tito lidé to přijmou bez mrknutí oka. Stačí ale, aby Jeremy Corbyn před šesti lety ocenil nějakou pro Židy urážlivou nástěnnou malbu, a okamžitě se vyhlašuje nejvyšší stupeň pohotovosti.

Jak jsem tak pročítal tweety a sloupky, došlo mi, že v přímém přenosu sleduji různé liberální falešné výkřiky do tmy („*luvvies*“) a politiky, snažící se překonat ve svých kategorických odsudcích nenávistné zdi jeden druhého. Nikdo nechtěl zůstat pozadu, ani působit dojmem neupřímného či jen polovičatého odsouzení antisemitismu. Motivem však nebyla úcta nebo soucit s židovským společenstvím, ale strach.

Dochovaly se záběry Stalinova projevu, po jehož skončení „Strýček Joe“ upřeně sleduje freneticky tleskající obecenstvo, potlesk ale nijak neslábne, pokračuje dál a dál. Nikdo nechce přestat jásat a hystericky velebit Velkého vůdce jako první, protože by byl zpozorován a následně zastřelen.

Nepřirozeně podlézavé chování britského liberálního establishmentu mi tento Stalinův projev připomnělo. Ne snad, že by Owena Jonese za nedostatečně pobouřené tweety odvedli někam do sklepení tajné policie, ale velice snadno se dá zařídit, aby jeho kariéra upadla do sestupné spirály a on permanentně skončil někde v redakci *Hull Gazette* (britský ekvivalent *Brněnského deníku* - pozn. DP) - pokud tedy nebude jeho veřejně rozhořčení dostatečně věrohodné.

Snažím se ve svých příspěvcích na blogu odkazy na Orwella a *1984* nanejvýš šetřit, ale podoba britských liberálních tříd s „vnější Stranou“ z *1984* je skutečně až zarážející. Vnitřní strana (ať už jde o kdovíkohe) má dovolenou jistou míru intelektuální svobody a „výsad“. I prolétům, mezi něž se řadí autor těchto řádek i většina jejich čtenářů, je dopřán jistý stupeň svobody, protože nás považují za nedostatečně inteligentní a beztak nic nezmůžeme.

Nicméně Vnější strana, kterou tvoří asi 15 % obyvatelstva, však vyžaduje maximální ideologickou konformitu, intelektuální podřízenost a „politickou korektnost“, protože právě z jejích řad se rekrutují řadoví příslušníci státních orgánů, propagandistických oddělení a vzdělávacího systému. Pokud by tito lidé ve své oddanosti zakolísali a projevíli náznaky toho, co by sami asi nazvali „kritickým myšlením“, mohl by se celý systém ocitnout v závažných problémech.

Sluší se tedy, aby Vnitřní strana čas od času řádným prásknutím biče pozvedla morálku Vnější strany a připomněla jí její postavení, a tak ji vybudila k horečné snaze získat si zpět přízeň svých pánů. Pokud jste účastníkem této hry, působí hádám smrtelně vážně, ale při pohledu zvenku připomínají tito „lidé“ ze všeho nejvíc nějaká podivná hmyzoidní stvoření.

Necítím k nim ale žádnou lítost – tato stvoření není třeba litovat, ale studovat...

Úvaha *The Wailing Mural* vyšla na stránkách Morgoth's Review 28. března 2018.